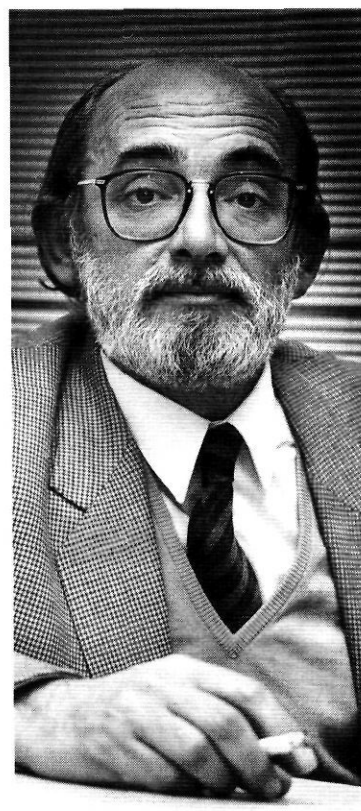

Recordo Delàs

R

Quan mor un amic els records vénen a glops. Recordo Josep Delàs en un acte final de la campanya del referèndum de l'OTAN, al teatre Villarroel barceloní. Molta gent, ben convençuda que calia votar «no». A la presidència érem cinc o sis persones, una d'elles Delàs. Em sembla que potser era encara militar en actiu i que no havia passat voluntàriament a la reserva. Anys enrere havia estat membre de la Unió Militar Democràtica, un col·lectiu al qual se li havia acudit ser demòcrata en aquell temps del franquisme, i ser-ho dins l'Exèrcit. No recordo què va dir cap de nosaltres aquell vespre al teatre Villarroel, però un militar allí ho recordo bé.

Recordo Delàs quan era director de Justícia i Pau de Girona, excel·lent successor d'una sèrie de directors excel·lents: Pere Thió, Mon Marquès i Jordi Planas. Era molt emprenedor i actiu; venia sempre a les reunions de coordinació catalanes. Venia sempre i amb puntualitat; era un home

LUIS VILARDEL - EL PUNT

disciplinat, de mena o per formació militar. A les reunions hi posava, mentre fumava una cigarreta darrere l'altra, aquella passió al servei de les bones causes que era ben seva, i que ha col·laborat molt als èxits en la solidaritat aconseguits a la seva ciutat d'adopció: a Justícia i Pau, a les ONG solidàries de les comarques gironines, a Ser.Gi i l'acollida d'immigrants estrangers...

Recordo Delàs participant en altres iniciatives en les quals estava implicat: Universitat de la Pau de Sant Cugat del Vallès, comunicació de coneixements, atenció a les víctimes de la SIDA; col·laboració en una ONG sanitària que treballava a Etiòpia, propostes de gestions per a la

Josep Delàs a la 3a Diada de Cooperació Solidària a les Escoles, al Centre la Mercè de Girona, amb Artur Iscla i Aliou Diao.

ARXIU CEDRE

pacificació a Algèria... Una munió d'accions que en realitat formaven el teixit de la seva vida tots aquests anys.

Recordo Delàs en una taula rodona en una de les Trobades Internacionals de Barcelona. Amb altres personatges del pacifisme català, Pepe Beúnza i Vicenç Fisas. Tots tres van compondre una sessió esplèndida. Delàs va ser un dels degans del moviment per la pau català, i ens donava suport i confiança tenir un militar entre nosaltres.

Recordo Delàs fa un any i mig, quan venia a unes reunions de cristians que es feien a Justícia i Pau de Barcelona i a les quals havien posat el nom de «Diàspora». Delàs era dels qui aportava més empena i convicció en aquell projecte. Era ben visible que això de l'aspiració a un cristianisme autèntic i lliure ho vivia a fons. No calia ser gaire perspicaç per adonar-se que allí calia buscar una explicació de la seva vida, de la seva trajectòria, de moltes actituds seves.

Recordo Delàs una nit que el vaig telefonar quan acabava de

Josep Delàs a la Devesa de Girona.

sortir de l'hospital gironí, el setembre darrer. Segons allò que em deia, semblava que la seva malaltia irreversible no fos res, potser una coseta ben superable. Vaig restar estupefacte que fos possible tanta serenitat i coratge. Només una persona que havia

fet molt camí era capaç d'aquella actitud.

Recordo Delàs al final de la missa exequial pel seu pare, ben pocs dies abans que li toqués a ell entrar per la porta de la mort. Ens anuncià que l'operaven la setmana vinent, i també en parlava amb una tranquil·litat excepcional. Més encara, semblava que ens tractava de convèncer que no hi havia dubte que tot aniria bé, com si finalment s'hagués arreglat algun assumpte no gaire important però enutjós. S'ho creia de debò, s'ho creia a mitges? O bé fingia per una suprema elegància espiritual, que diu que als altres només cal donar-los bones notícies perquè res que vingui de nosaltres no els amoïni?

Recordo l'estimat i admirat Pepo Delàs, passió i serenitat.

Homenatge pòstum a Josep Delàs al Parc Central de Girona.

